

فهرست

مقدمه	صفحه ۵
فصل ۱، فاکتورهای رشدی	صفحه ۸
فصل ۲، تصاویر کلینیکی چند نوع از فاکتورهای رشدی	صفحه ۱۳
فصل ۳، فاکتورهای رشدی تغلیظ شده (CGF)	صفحه ۱۵
فصل ۴، مدیریت و استفاده از فاکتورهای تغلیظ شده رشدی (CGF) و سلول های بنیادی CD+	صفحه ۳۰
فصل ۵، کاربرد کلینیکی CGF و LPCGF در دندانپزشکی پیشرفته و ایمپلنتولوژی	صفحه ۳۶
فصل ۶، ماتریکس CGF-CD34+	صفحه ۳۹
فصل ۷، ماتریکس CGF-CD34+ و سینوس	صفحه ۴۴
فصل ۸، ماتریکس CGF-CD34+ و ایمپلنتولوژی	صفحه ۴۷
فصل ۹، درمان های بیولوژیک مبتنی بر CGF: پرپودنتیت و پری ایمپلنتیت	صفحه ۵۳



پیشگفتار

امروزه درمان‌های ایمپلنت به طور گسترده‌ای مورد استفاده قرار می‌گیرند و درمان ایمپلنت موفقیت‌آمیز نیازمند بستر بافتی مناسب است. درمان مشکلات التهابی اطراف ایمپلنت‌ها همواره یک فرایند چالش‌برانگیز بوده است. از این رو یافتن روش‌های مناسب با حداقل تهاجم و حداکثر زیست‌سازگاری و راحتی روند کلینیکی از اهمیت بالایی برخوردار است.

بازسازی مناسب بافت نیازمند تعامل سه جزء سلول، فاکتور رشدی و داربست است. ماده‌ای که بتواند در محیط بازسازی، هر سه فاکتور را در کنار یکدیگر فراهم کند، می‌تواند تاثیر چشمگیری در فرایندهای بازسازی و ترمیم داشته باشد. استفاده از مشتقات حاصل از پلاکت خون به‌عنوان منبع غنی از فاکتورهای رشد، راهکار موثری در پزشکی regenerative در دهه‌های اخیر به شمار می‌آید. فاکتورهای رشدی تغلیظ شده یا CGF یکی از اعضای این خانواده بوده و در سال ۲۰۰۶ توسط Massimo معرفی شد. تولید این ماده از نمونه خون انسان با استفاده از سانتریفوژ مخصوص تولید شرکت Silfradent انجام می‌گیرد. از آن جایی که CGF حاوی شبکه فیبرینی به‌عنوان داربست، انواع فاکتورهای رشدی مشتق پلاکتی و سلول‌های بنیادی CD۳۴⁺ است، می‌تواند در فرایندهای بازسازی و ترمیم بافتی مورد استفاده قرار گیرد.

این کتاب حاصل ترجمه و تلخیص کتاب شرکت Silfradent درباره‌ی کاربردهای بالینی استفاده از CGF تولیدی این شرکت بوده که با نام Medifuge ۲۰۰ در بازار دندانپزشکی عرضه شده است. در مقدمه مطالبی مبتنی بر مطالعات مرتبط با تاریخچه و انواع تراکم‌های پلاکتی مشتق از خون ارائه شده است. در فصل ۱ و ۲ به معرفی فاکتورهای رشدی و ارائه تصاویری از کاربردهای کلینیکی آنها پرداخته شده و فصل ۳ به معرفی CGF و سایر فصول به ارائه‌ی کاربردهای CGF در کارهای کلینیکی می‌پردازند. امید است کتاب حاضر بتواند دیدگاه مفیدی نسبت به استفاده از روش‌های نوین مانند CGF در فرایندهای بازسازی و ترمیم بافتی فراهم نماید.

دکتر بهزاد هوشمند، دکتر سورنا وهبی

زمستان ۹۸

امروزه در علم پزشکی و دندان پزشکی تمامی توجه معطوف به انجام روش های جراحی و استفاده از مواد و ابزار می باشد که بتوانند ما را در ارتقای نتایج حاصل از نتایج درمان یاری کنند. پلاسمای غنی از پلاکت یا همان خانواده PRP (Platelet rich plasma) یکی از محصولاتی بود که با پیدایش آن در سال ۱۹۷۰ و اولین استفاده از آن در سال ۱۹۸۷ در یک جراحی در ایتالیا توانست پنجره ای نوین در علم را به سوی پزشکان باز کند.

ایده ی استفاده از PRP و خانواده ی آن، از آن جهت در علم پزشکی راه یافت که این ماده حاوی فاکتورهای رشدی سلولی است که در التیام و بازسازی بافت های بدن به طور معمول وجود دارند و از آنجایی که این ماده از خود خون دریافتی از بیمار تهیه می شود، بیشترین زیست سازگاری لازم را با بدن داشته و نگران واکنش های التهابی و ایمنی نخواهیم بود. مشتقات این خانواده حاصل از افزودن فاکتورهای رشدی مختلف و نیز موادی چون ترومبین و فیبرین مانند PRF (Platelet Rich Fibrin) و غیره می باشند. در این کتاب بر آن شدیم تا چکیده ای از مصارف و نیز نتایج حاصله از تحقیقات روز دنیا را که از ابتدا تا به امروز در مورد کاربردهای کلینیکی این خانواده در علم دندانپزشکی بوده مطرح نماییم.

طی بررسی های انجام شده در ژانویه سال ۲۰۱۴ توسط آقای H.Y.Luo و همکارانش بر روی ۹۲ مقاله، میزان تاثیر PRP و مشتقات آن در مطالعات بر روی پارامترهایی چون عمق تحلیل لثه (recession)، میزان بافت کراتینیزه (Keratinized tissue)، حد چسبندگی بالینی (CAL : clinical attachment level) و بهبودی سریع زخمها مورد آنالیز قرار گرفت. لازم به ذکر است که نحوه ی فرایند جراحی نیز در مطالعات گوناگون بوده است.

آقای Luo و همکارانش به این نتیجه رسیدند که در تمامی مطالعات میزان عمق تحلیل لثه و بافت کراتینیزه کاهش می یابد، اما میزان CAL در برخی مطالعات دچار تغییرات خاصی نشده بود؛ با این وجود در نهایت میزان CAL به طور کلی کاهش پیدا کرده بود که این نتیجه بیانگر تاثیرات مثبت استفاده از خانواده PRP می باشد. این نتایج حاصل درمان های پرپودنتال ضایعات داخل استخوانی و تحلیل های کلاس ۱ و ۲ میلر بود که حداقل میزان پیگیری ۳ ماهه برای آنها در نظر گرفته شده بود.

در مطالعه ی سیستماتیک دیگر تنها تاثیرات فرایندهای جراحی متفاوت همراه با استفاده همزمان از PRP در درمان های پرپودنتال ضایعات داخل استخوانی دیگر از انواع گوناگون مورد بررسی قرار گرفت. در این مطالعه که توسط آقای Kostorilis و همکارانش انجام شد میزان تاثیر PRP بر روی پارامترهایی از جمله CAL و pocket depth بررسی گردید. نتایج نشان داد که در تمامی مقالات میزان CAL و PD کاهش پیدا کرده و استفاده همزمان از PRP می تواند تاثیر بسزایی در نتایج درمانی داشته باشد. طی بررسی های آقای Massimo Del Fabbro و همکاران از خانواده PRP می توان در انجام

Sinus augmentation نیز بهره برد؛ به گونه ای که نتایج حاصله از مطالعه ایشان بیانگر آن است که چنانچه در هنگام Sinus Augmentation از AGF یا همان Autologous Growth Factor به همراه مواد Bioactive و PRP بهره ببریم، پس از یک دوره فالو آپ حداقل ۶ ماهه شاهد حضور استخوان زنده، تماس استخوان ایمپلنت و تشکیل استخوان جدید بیشتری خواهیم بود.

در مطالعه ای دیگر که توسط آقای Massimo Del Fabbro و همکارانش انجام گرفت میزان اثر بخشی استفاده از PRP و Platelet Rich Growth Factors (PRGF) بر روی حفره دندان های کشیده شده بررسی شد. نتایج گوناگونی در این باره به دست آمد که اغلب آن ها بیان گر وجود درد کمتر بعد از کشیدن دندان، ترمیم و التیام بهتر بافت نرم و نیز بهبود ساخت استخوان در حفره ی دندانی بودند.

در مطالعه ای دیگر نشان داده شد که استفاده از PRP در حفره دندانی مولر سوم پس از کشیده شدن تاثیر بسزایی در ساخت استخوان در آن ناحیه نداشته و تنها التهاب را در آن ناحیه کاهش می دهد؛ البته در برخی موارد باعث کاهش درد نیز شده بود. مطالعات بالینی و آزمایشگاهی نشان داده که بیشترین فاکتور رشدی مرتبط با پرپودنشیوم، Platelet Derived Growth Factors (PDGF) می باشد. در زیر غشاها نیز افزایش می یابد که می توان در نقایص استخوانی مثل fenestration از آن استفاده کرد.

PRF ماده ای است که از خون سیاهرگی با یک بار عمل سانتریفوژ به دست می آید. همانطور که ذکر شد برای این خانواده می توان کاربردهای گوناگونی از جمله موارد ذیل را بر شمرد:

۱- استفاده در اعمال زیبایی مثل تزریق در خط لبخند توسط ماده ی LPCGF (فاز مایع) توسط سرنگ انسولین

۲- استفاده به عنوان غشاهای بیولوژیکی

۳- استفاده در حفره ی دندانی کشیده شده

۴- استفاده در جایگذاری ایمپلنت به گونه ای که بدنه ایمپلنت به فاکتورهای رشدی آغشته شود تا استخوانتگریش بیشتر شود (استفاده در سیستم IPG) که این رویه به عنوان غشای بیولوژیکی عمل می کند.

۵- تولید ماده Activated Plasma Albumin Gel

۶- کاربرد در روش های Poncho و Mold

۷- ساختن stickybone به عنوان ماده پیوندی و دیگر مزایای مشتقات این ماده و استفاده از آن در تکنیکها

PRP و Concentrated growth factors (CGF) هر دو از فاکتورهای رشدی مشتق شده از خون بوده که در مواردی با هم تفاوت دارند. در جدول زیر به برخی از تفاوت های PRP

و CGF اشاره شده است:

CGF	PRP
عدم استفاده از مواد شیمیایی در روند تولید	استفاده از مواد شیمیایی در روند تولید از جمله فاکتورهای ضد انعقادی و کلسیم کلرید
فاکتورهای رشدی بیشتری دارد.	فاکتورهای رشدی کمتری دارد.
خود حاوی سلولهای استئوپروژنیاتور و بنیادی ⁺ CD34 می باشند	هدف PRP سلولهای باقیماندهی استئوپروژنیاتور و بنیادی است.
نیازی به مراحل لابراتواری ندارد.	دارای مراحل لابراتواری می باشد.
نیازی به دستیار نیست و یا نیاز ناچیزی دارد.	نیاز به کمک و همکاری دستیاران است.
تنها یک مرحله سانتریفیوژ لازم دارد.	نیاز به دو مرحله سانتریفیوژ دارد.
CGF از خون طبیعی مشتق می شود.	PRP تنها می تواند از خون منعقد شده مشتق شود.
CGF دارای دو قسمت قرمز و زرد رنگ است که قسمت قرمز رنگ سلولهای خونی قرمز می باشند.	PRP زرد رنگ است.
CGF با عمل سانتریفیوژ و جدا سازی ایجاد می شود.	PRP تنها با انجام سانتریفیوژ ایجاد می شود.
CGF مشتقات بیشتری در اختیاری می گذارد	از PRP می توان ژل و غشا تولید کرد.

با توجه به گوناگونی و نوین بودن این مشتقات انتظار می رود در آینده ای نه چندان دور استفاده از این مواد به طور روز افزون بین تمامی پرسنل درمانی پزشکی و دندانپزشکی فراگیر شده و شاهد نتایج بهتری در زمینه ی التیام و بهبود زخمها و تشکیل استخوان جدید در ناحیه ی مورد نظر باشیم. در آخر باید به این موضوع اشاره داشت که استفاده از این فاکتورهای رشدی تغلیظ شده می تواند راهی نوین به سوی regeneration یا باز سازی بافتی به سوی ما بگشاید که همان آرزو و هدف نهایی در تمامی اعمال جراحی و پیوند های عضو می باشد. در این کتاب به پاره ای از اطلاعات و تحقیقات انجام شده در این زمینه اشاره شده و بر آن هستیم تا به قسمتی از موارد کاربرد فاکتورهای رشدی اشاره ای نمائیم.